

[Ib Christensen.]

ciale område, lige så vel som vi støtter, at man satser på vedvarende alternative energikilder gennem forskning. Men vi afviser såvel en selektiv som en generel erhvervsstøtte, da vi ikke tror på, at det bedrer erhvervslivets forhold og beskæftigelsen, at man først strammer finanspolitikken med erhvervs- og beskæftigelses-skadende afgifter, herunder en momsforhøjelse og transportfordyrende nye motorskatter, for dernæst at hælde såkaldt erhvervsstøtte ud med den anden hånd, enten i form af direkte tilskud eller, som det foreslås fra borgerlig side, skatteprivilegier. En lettelse i erhvervslivets vilkår kan opnås ved at fritage dette for en nær-gående, uadministrerbar pris- og avancekontrol og i stedet sætte monopoltilsynet ind på de egentlige monopolområder som angivet i vort forslag til folketingsbeslutning.

Sigtet med regeringens plan er, gør det mig ondt at sige, helt åbenlyst, om end forsøgt tilsløret, at tilgodese betalingsbalancehensynet på bekostning af beskæftigelsen. Regeringens opretholdelse af sit krav om en finanspolitisk stramning, trods devalueringens udhuling af købekraften, afslører i al sin kynisme, at gældsætningen til udlandet ønskes nedsat gennem massearbejdsløshed. Retsforbundet advarer herimod og må indestændigt henstille til regeringen og folketinget at lægge den økonomiske politik grundlæggende om, som beskrevet i vores oplæg, »Fuld beskæftigelse igen«, således at man igennem en sådan omlagt økonomisk politik, som på én gang er liberal og socialt retfærdig, kan genetablere beskæftigelsen på en måde, som også er forenelig med betalingsbalancehensyn. Kun gennem en sådan politik kan vi give erhvervslivet ordentlige vilkår og tiltro til udviklingen og vise lønmodtagerne, at omkostningspolitik er andet end løndiktater og tvangsindgreb.

Vi må derfor appellere til regeringen om at stoppe illusionen om et såkaldt fast flertal og lade folketinget gå i gang med sit arbejde ved redeligt at få afklaret ved forhandlinger og drøftelser med samtlige partier i tinget, hvor de naturlige flertalsmuligheder ligger inden for de forskellige aspekter af den økonomiske politik, for kun derigennem kan man få en sammenhængende politik. Det har jo vist sig, at man ikke kan få en sammenhængende økonomisk politik ved et såkaldt sammenhængende flertal, der i bund og grund er uenigt om de centrale dele af den politik, der skal føres.

Skal man derfor have en sammenhængende økonomisk politik, er det ligefrem nødvendigt, at regeringen indskiber sig i det måske noget besværlige at prøve at finde nogle skiftende flertal, men sandt at sige har regeringen jo haft rigeligt besvær med at finde et såkaldt fast flertal. Muligheden for og chancerne for at finde skiftende flertal på de forskellige områder burde regeringen forsøge og derved give folketinget muligheder for at træffe nogle beslutninger, hvad regeringens forhandlingskurs og forhandlingspolitik ikke hidtil har givet dette folketing mulighed for, også fordi de fire gamle partier jo ganske øjensynlig ikke er i stand til at løse landets problemer.

Wilhelm (VS):

Der var forleden et af disse meningsmålingsinstitutter, der spurgte folk, om de troede, at politikerne har evne og vilje til at nå holdbare løsninger. Der var 67 pct. af dem, der blev spurgt, der svarede, at det troede de ikke et øjeblik på.

Vi blev i hvert fald opfordret til at kommentere denne mistillid til politikerne og måske til det politiske system, og da må jeg sige, at fra VS' side svarede vi, at vi fandt, at det da var glædeligt, at i hvert fald 67 pct. sagde nej til, om de troede, der var evne og vilje til at nå holdbare løsninger. Den glæde skyldes simpelt hen, at det ville have været udtryk for komplet mangel på kritisk sans og på en tillid, der grænsede til stupiditet, hvis de havde svaret ja.

Det, vi er i gang med her, eller det, som nogle er i gang med her, er at mikse det tiende kriseforlig på kun tre år. Hvorfor skulle det pludselig indeholde holdbare løsninger? Efter alle de foregående er arbejdsløsheden steget, og efter regeringens egne oplysninger, som endda er for optimistiske, vil den også stige, hvis regeringens egen krise- og såkaldte beskæftigelsesplan blev vedtaget. Derfor ville det alene vise en katastrofal mangel på dømmekraft, hvis de 67 pct. havde svaret anderledes, end de gjorde.

Det, man snarere kan have noget imod og kan gå i rette med, er, at de 67 pct. øjensynlig i hvert fald ikke endnu drager nogen konstruktiv konklusion af deres rigtige bedømmelse. Det er, som om mistilliden stopper ved nogle personer, og det er ikke velbegrunder efter vores mening. Det er, som om man mener, at en Anker Jørgensen og en Knud Heinesen skulle være ringere end en H. C. Hansen og en Viggo Kampmann. Eller at en Poul Hartling og en